

zij meende, dat hij ontwaakte. Dit duurde tot aan het vallen van den avond. Eensklaps richtte hij zich op.

— „Gillis! Gillis!” — sprak hij met schorre stem — „Hoe ben-je zoo jachtig?”

Moeder Marretje vatte zijne hand, en stelde hem gerust. Hij begreep bijna niet, dat hij te huis was, in zijn bed rustte, dat zijne moeder naast hem zat. Langzamerhand kwam de helderheid van zijn geest terug. En mompelend klaagde hij over zijn hoofd, zware pijnen kwelden hem. Moeder Marretje reikte hem een verfrisschenden drank van gesuikerd oranjesap met water, dien hij gretig uitdronk. En het scheen, of hij weer insluimerde, toen hij plotseling nog eens opsprong, en vroeg:

— „Gans bloed! Is het Dinsdag?”

En zonder antwoord af te wachten, hief hij zich op, en sprong uit zijn bed. Maar hij stond oogenblikkelijk stil. Zware hoofdpijn en zware duizeling beletten hem eene schrede te doen. Moeder Marretje smeekte hem zoo snel mogelijk zijn leger weer op te zoeken.

— „Ik moet Madalena de weet doen!” — klaagde hij — „Wij zouden op de baan zijn, de klokke één! Wat zal ik bestaan? Wat raad is hierin?”

Moeder Marretje wist hem te bewegen nu eerst te rusten en te wachten, totdat hij geheel hersteld zou zijn. Zij zou Cornelis naar den Gekroonden Bok zenden. Cornelis zou alles verhalen, alles uitleggen. Hij mocht zich niet meer ontrusten . . . Zuchtend legde hij zich op nieuw neder, en sloot de oogen. De drukkende hoofdpijn, de duizeling, de vermoeidheid, ontnamen hem allen lust, om weerstand te bieden. Spoedig kwam een weldadige slaap hem verlossen van zorg en pijn.

Moeder Marretje hield de wacht — sliep met een paar kussens in haar leunstoel, en zorgde er voor, dat het vuur aan den haard niet uitging, heel den nacht.

Des Woensdags morgens, 3 Januari, ontwaakte Gerbrand bij het uchtend-schemeren, omstreeks te acht uren des voordemiddags. De hoofdpijn was verdwenen; de slaap had hem verkwikt. Met een gevoel van diep berouw en mededoogen ontdekte hij, dat zijne moeder naast hem in den leunstoel sluimerde. Zonder gerucht legde hij zich neder, hij wilde haar niet storen. Daar stormde plotseling al het jongst verleden voor zijne verbeelding: de heerlijke Zondag-morgen op Oudejaarsdag, het festijn van Maandag, de ramp van Dinsdag — en allereerst klonk het luid in zijne binnenborst: — Wat zal Madalena zeggen? — Met moeite onderdrukte hij eene bange klacht. Alles getuigde tegen hem. Madalena had hem den vorigen dag bij het heerlijkste winterweer natuurlijk te vergeefs gezocht. Hoe zou hij dit onvergeeflijk verzuim goedmaken? De stem van zijne consciëntie fluisterde onophoudelijk: Uwe schuld! Uwe eigen schuld!

Moeder Marretje maakte eene beweging. Zuchtend greep hij hare hand.

— „Ben-je al uit den droom ontsprongen, Gerbrand?”

— „Och, moeder! Wat raad? Is Cornelis bij de Tellers geweest?”